Reportaj mitraliat

TRANSNISTRIA: GLOANȚE, FLĂCĂRI ȘI SÎNGE

Luni, 23 martie 1992, după ce am audiat la Radio Chișinău și la unele posturi occidentale știrea îngrozitoare despre împușcarea de către gardiști și cazaci a copiilor nevinovați din stînga rîului de foc, ne-am decis să plecăm imediat în Transnistria pentru a-i informa pe cititori direct de pe teren despre situația creată. Dar mai întîi, ținem să ne cerem neapărat iertare pentru faptul că acest reportaj trebuie să apară la 27 martie, adică chiar de ziua MARII UNIRI. Sperăm, totuși, să nu adumbrim pînă la capăt sentimentul Dumneavoastră de bucurie și să mulțumim Domnului pentru că am ajuns la această zi, iar lighioanele bolșevice trebuie să știe că atunci, cînd se va produce REUNIREA, sufletele fraților și surorilor noastre, căzuți la datorie, vor fi alături de noi pe veci. Ceasul dreptății va suna degrabă!

Pînă atunci însă...

Mașina noastră gonește pe drumul spre Criuleni. De la Cosnița pînă în centrul raional întîlnim doar trei autoturisme, toate aparținînd poliției. În jur - numai liniște îngrozitoare, de pustiu.

La intrarea în Criuleni stopăm lîngă postul de control al inspectoratului auto. Un grup de polițiști urmăresc prin binocluri malul celălalt, nouă rămînîndune deocamdată să ascultăm rafalele puternice de mitralieră și pistoale automat și să privim cu ochiul neînarmat norii groși de praf ce se ridică dincolo de Nistru deasupra satului Pogrebea, în urma exploziilor produse de rachetele tip Alazan, lansate de teroriști. Aflînd că sîntem jurnaliști, unul dintre polițiști ne înmînează și nouă un binoclu prin care ne uităm pe rînd. Un grup de polițiști sînt angajați într-un atac împotriva dușmanului, lîngă Dubăsari izbucnește un incendiu. Vacarmul sinistru al gloanțelor și rachetelor pare să nu mai aibă capăt... Cineva spune că la Vadul lui Vodă au fost spitalizați patru răniți.

Ne oprim în fața sediului poliției din Criuleni. Înăuntru, practic, e pustiu. Trebuie să înțelegem că toți au plecat să lupte. Radioul local îi anunță pe părinți să țină copiii în case.

Peste puțină vreme își face apariția un locotenent colonel, despre care aflăm că se numește Nicolae Revețchi și a fost mobilizat în zonă împreună cu alți 24 de confrați de la secția Briceni a Ministerului de interne. Pare obosit, dar ne ascultă cu multă atenție și răspunde exhaustiv la întrebări. Relatările lui, deocamdată, nu pot fi date publicității pentru ca nu cumva să aducem, Doamne ferește, apă la moara bandiților.

- Vreți să ajungeți pe malul stîng? ne întreabă domnia sa mirat. Nu dăm nici un răspuns, dar se vede că privirile noastre îl conving de faptul că dacă nu ne însoțește, totuna nimerim dincolo. Peste cîteva clipe cedează.

- Ei bine, vă conduc pînă la Molovata Veche, pe malul drept. Dar să vă țineți din urma noastră. Viteza maximă, distanța 10 metri, ca să nu ne poată lua lunetiștii la ochi.

Cinci polițiști înarmați urcă în primul autoturism "Niva". Din fericire, și al nostru e tot "Niva".

În sfîrșit, pornim. Este exact ora 16. Șoferul redacției noastre și-a înfipt mîinile în volan și nu scoate nici un cuvînt. Tăcem și noi, dar ne uităm din cînd în cînd la vitezometru. 110... 120... 125 km la oră. De ambele părți ale drumului - lanuri verzi de grîu și terenuri însămînțate de curînd.

Distanța de aproape 30 km pînă la Molovata Veche o parcurgem destul de repede. E ora 16 și 15 minute. Sîntem pe malul drept al Nistrului.

... Rîul își duce apele neliniștit. Polițiștii se află la locurile indicate de comandantul lor. Bărbații din preajmă par ursuzi. Cîteva femei își poartă copiii în brațe dintr-un loc în altul. Un omulean de pe malul celălalt povestește unui cerc de ascultători că noaptea trecută o explozie i-a spart geamurile.

Intrăm în vorbă cu părintele Andrei Prodan, care așteaptă podul plutitor pentru a trece pe celălalt mal, la Cocieri, ca să oficieze o slujbă de înmormîntare. Cu mîinile ridicate spre cer se roagă de pace pentru pămîntul nostru și oamenii lui, rostind cu evlavie numele celor asupra cărora s-a ridicat mîna diabolică. Dumnezeu să-i ierte.

Nu trece mult și vine podul plutitor. Pe mal coboară mai mulți polițiști întorși din luptă și persoane civile. Ne atrage atenția un combatant care șchioapătă. Îl rugăm să se prezinte: "Valentin Meică, sergent, secția orășenească Bălți".

- Aveți o fractură la picior?

- Am fost rănit și trebuie să mă prezint la spital. Nu-i nimic grav, trece repede.

Următorul nostru interlocutor este plutonierul Alexei Musteață.

- Sînt aici din primele zile ale conflictului, iar în detașamentul de poliție cu destinație specială - de un an și jumătate. Am participat la mai multe lupte, am doi copii, rămași cu soția la Chișinău.

- Vă temeți de moarte?

- Nu. Să mă credeți, chiar aș muri împăcat că i-am alungat pe venetici și mai ales dacă familia ar rămîne cu un acoperiș deasupra capului. Dar hai să mergem, că podul pornește într-acolo.

Peste zece minute sîntem la Molovata Nouă, unde cu o zi înainte fuseseră împușcați doi copii. Un băiețaș de vreo trei ani ține în mîini un pistol automat, mără magazie (credem că-i aparține lui tătucu) și întreabă șepeleag dacă nu se află printre noi un cazac.

Pe mal stau în grupuri bărbați și femei. Îi întrebăm ce cred despre invadatori. Răspunsurile sînt scurte și clare: - Ucigași! - Bandiți! - Animale sălbatice! - Aceștia nu-s oameni!

Tot Alexei Musteață, mai luînd cu sine un polițist înarmat, ne propune să urcăm într-o mașină "Volga", cu parbrizul ciuruit de gloanțe, pentru a ajunge la Cocieri.

Peste cîteva minute, trecînd prin satul cu luminile stinse, ajungem la statul major, unde întîlnim o mulțime de cunoscuți pe care îi îmbrățișăm și din partea dumneavoastră. Băieții vor să afle ce a mai intervenit nou în politica Rusiei, Ucrainei, Românici... În curte iarăși sîntem înconjurați de combatanții care în curînd vor pleca pe pozițiile de luptă: "Avem nevoie de tehnică, domnilor, de TEH-NI-CĂ!"

Același lucru îl repetă și polițiștii de pe prima poziție.

- Oare chiar să nu înțeleagă Președintele Republicii, ministrul apărării, că ne trebuie cîteva tancuri pentru a le duce la bun sfîrșit pe toate în cîteva zile? Nu ne întrebați dacă avem provizii, țigarete... ne trebuie TEH-NI-CĂ!. Altceva nu vrem nimic cînd Patria e în pericol de moarte.

... La aproximativ un kilometru și jumătate pîlpîie o lumină. Acolo e dușmanul. Se aude manevrînd tehnica lor militară. Peste cîteva minute răsună o rafală de mitralieră. Flăcăii își ocupă locurile în tranșee, dar se lasă iarăși liniște. Pentru mult timp oare?

... Sîntem trecuți pe malul drept într-o șalupă, dar gîndurile noastre rămîn cu apărătorii Țării, cu bravii noștri flăcăi, poate unica valoare care ne-a mai rămas.

În drum spre Chișinău păstrăm tăcere deplină. Deși, firește, avem multe de vorbit. Foarte multe. Dar ni-i rușine pentru alții. Ni-i rușine pentru că trebuie să plecăm la Chișinău, la cald și la lumină, lăsînd în urma noastră, peste valurile roșii ale Nistrului niște flăcăi rămași cu pieptul dezgolit în fața mercenarilor fascizanți, înarmați cu cea mai perfectă tehnică obținută cu atîta ușurință de la "legendara" și "neînvinsa" armată...

Plecăm la Chișinău, unde domină, în cele mai înalte vîrfuri ale conducerii, un soi de secretomanie indiscifrabilă chiar și pentru toată securitatea internațională. Noi nu vrem să știm nimic, dacă așa ar fi mai bine pentru Moldova! Însă, băieților de pe linia întîi ar trebui să li se spună doar un singur secret din această lume plină de taine - CÎND LI SE VA PUNE LA DISPOZIȚIE TEHNICA MILITARĂ NECESARĂ. Să nu se întîmple ca pînă la urmă să avem toată tehnica bună din lume și să nu mai aibă cine lupta...

Vasile NĂSTASE,
deputat al poporului din Republica Moldova, jurnalist

Ion GONȚA, jurnalist